

τὴν ἀνησυχίαν τῶν ἵππων, ἀνησυχίαν, ἥτις μοι εἶναι ἀκατόνυτος».

Ὁ γέρον ἐσκέφθη ἐπὶ μίαν στιγμὴν, μοι ἀπεκρίθη δὲ τότε τῆς χαμηλοφώνως· ἀφοβοῦμαι ὅτι οἱ λύκοι εἶναι ἐπὶ τὰ ἔγχνη τὸ ψῦχος τοὺς ἠνάγκασε νὰ ἐξέλθωσιν ἀπὸ τῶν ὄρέων· ἡ μάς τοὺς φέρει καὶ ἐσμέν ἀπωλεσμένοι, ἐάν ἡ ταχύτης τῶν ἵππων μᾶς δὲν μᾶς σώσῃ».

Εἶμαι ἐξ ἐκείνων οἵτινες εἶδον τὸν θάνατον ὑπὸ διαφόρους μορφάς· ἀλλ' οὔτε ἡ βοή τῆς μάχης, οὔτε αἱ θανατηφόροι κανονιστοίχοι δὲν μ' ἔκαμον νὰ ὠχρήσω τόσον, ὅσον οἱ λόγοι οὗτοι. Ἡ πρώτη σκέψις μου ὑπῆρξε διὰ τὴν Ἀνιαν. Ἐβλεπον ἡδὴ τὸ ὄρακιον καὶ λεπτόν πρόσωπόν της καταξέσχιζόμενον ὑπὸ τῶν λυκοσαλέων τούτων τεράτων. Μοι ὠμίλησε πολλάκις περὶ τῆς ἐπιμονῆς καὶ ἀγριότητος, μεθ' ἧς οἱ λύκοι παρακολουθοῦσι τὴν λείπτων. Ἐάν οἱ ἵπποι ἡμῶν δὲν κατεβάλλοντο, ἐσωζόμεθα, ἀλλ' ἐδομύχως ἤμην μᾶλλον πεπεισμένος ὅτι αἱ δυνάμεις αὐτῶν ἤθελον καταβληθῆναι ὑπὸ τῆς ἐπιμονῆς τῶν λύκων, καὶ ὅτι ἡθέλωσιν γίνασθαι θύματα αὐτῶν.

Ἔχον μίαν κυνηγετικὴν μάχαιραν, ἐν τυρέκιον καὶ δύο πύργια, ἡ ποσότης τῆς πυρίτιδος καὶ τῶν σφαιρῶν ἦτο μικρά, ἐπομένως μὲν ἐξήρκει ἵνα φρονέσω τινὰς τῶν καταβλητῶν ἡμῶν, οἵτινες συνηθίζουσι νὰ ἐπιχειρῶσι καθ' ἑκάστον ἀπὸ τὰς νυκτερινὰς τῶν ἐπιθέσεις.

Ἐν τούτοις, ὁ γέρον Ἰόσκος ἐβίαζε τοὺς ἵππους ἄνευ διακοπῆς, ἀλλὰ δὲν εἶχεν ἀνάγκην νὰ τοὺς βιάσῃ, διότι τὸ φυσικὸν ἔνστικτον τοῖς ἔδωκε κάλλιον νὰ ἐννοήσῃσι τὸν κίνδυνον, ὅσον ἐννοήσαμεν ἡμεῖς αὐτόν.

Ἀδιακόπως ἐξηκολούθουν νὰ παρατηρῶ μακρὰν περίξ ἡμῶν νὰ ἀκούω ἐν τῇ σιγῇ τῆς νυκτός τὸν ἐλάχιστον ἤχον, ὅστις ἦτο νὰ μᾶς βεβαιώσῃ περὶ τῆς φοβερᾶς τύχης ἡμῶν. Ὁ Ἰόσκος εἶχε τὴν ὄρασιν καὶ τὴν ἀκοήν ὀξυτέρως ἢ ἐγὼ· αἶφνης μοι λέγει «ἔρχονται! . . . ἔρχονται! . . . δὲν ἀκούετε τὰς φωνὰς καὶ τὴν ταραχώδη ἀναπνοὴν των! Εἶναι τὸ σκοτεινὸν τοῦτο».